

Egyszerűbbnek gondoltam

A nyugdíjas klubok egyik legfontosabb – és kicsit elhanyagolt - feladata, az összejövetelekre nem, vagy csak ritkán járó, nehezen mozgó, beteges munkatársak meglátogatása.

Szerencsére többnyire akad, aki ezt a nemes feladatot önként, szívből és **társadalmi munkában** ellátja.

A Fővárosi Pénzügyőr Klub egyik szorgalmas látogatójával beszélgetek ennek a feladatnak a szépségéről és azokról a tévhitekről, amik ezt körüllegik.

Én: Először is köszönöm, hogy lelkesen végzed ezt a munkát, ha „munkának” nevezhetem, hiszen ez annál sokkal több.

Ő: Én sem tartom munkának, hiszen az tartalmaz valami kényszert, valami „muszáj”-t, ezt nem lehet így csinálni.

Én: Hogy választod ki, akiket meglátogatsz?

Ő: Figyelem, hogy ki az aki régen nem volt az összejövetelünkön, egy-egy havi találkozáson általában 40-60 kollegával találkozhatunk a klub 100 körüli létszámából. Aztán érdeklődök, hogy mi történt vele, hála Istennek nem vagyok egyedül gyakran a „konkurenciám” már meglátogatta, tud a hogylétéről. Ha nem, megkeresem az elérhetőségét, elsősorban a telefon számát. A mi klubunknak, a nevével ellentétben van néhány nem pénzügyőr tagja is. Nem szoktam különbséget tenni, ha valaki kórház után lábadozik, nekem mindegy, hol dolgozta végig az életét,

Én: Olyanokat látogatsz meg, akiket régenről, még „aktív” korodból ismeresz, vagy másokat is. És nehezebb-e velük felvenni a kapcsolatot?

Ő: Könnyebb, ha az ismeretség visszanyúlik az aktív időkbe, de szerencsére könnyen építek kapcsolatot, és mondtam már a klubban sokan ismernek, szívesen veszik az érdeklődésemet.

Én: Akkor most már csak a bevásárlás következik és el is intéződött szociális tevékenységed?

Ő: Egyáltalán nem. Ekkor kezdődik az igazi munka. Felhívom telefonon, megkérdezem, van-e kifogása a látogatásom ellen. Annak ellenére, hogy a klubban sokan ismernek, ez is előfordul. Ha a válasz nem elutasító, kipuhatom, minek örülne. (Előfordult, hogy undorral lökte félre, amit vittem, mondta, hogy ő nem szereti, de majd odaadja valakinek.) Az esetek többségében a felderítés sikerül, ezután jön a bevásárlás, ügyelve arra, hogy a végösszeg 4-5000 forint között legyen. A számla kéréssel is szokott gond lenni, türelmetlenek a mögöttem állók,

morognak. A számlát a saját pénzemből fizetem ki, aztán majd a klub pénztárosától a következő klubnapon megkapom. Most már csak meg kell keresni a lakáscímét, aztán az odavezető utat. Elutazni, átadni az ajándékot, aláíratni az elszámoláshoz szükséges okmányokat és beszélgetni, ilyenkor jó a széles körű ismeretség, mert mindenki az ismerősei után érdeklődik, tanfolyam társ, közvetlen munkatárs.... Jó, ha az ember sok kérdésre válaszol.

Én: Szoktál-e egyenleget készíteni egy-egy látogatás után?

Ó: Nem. Egyszer egy munkatársam bizalmasan megkérdezte, mennyit kapok egy ilyen útért? Bosszúból megmondanám a nevét, de azóta megbékéltem és lehet, hogy igaza van, ki csinálná ezt a felelősség teljes munkát „szerelem”-ből. Most ebbe a képzeletbeli szociális feladatba befektettem néhány telefonhívást, a vásárlásra és az utazásra fordított időt valamint előlegeztem a 4-5000 forintot.

Én: Most én kérdezem, akkor miért csinálod?

Ó: Szerencsére nem élek egyedül, sok féle elfoglaltságom van, de elképzelem, milyen lehet magányosan élni, várni, hogy megszólaljon a telefon, vagy csöngessen valaki az ajtón. Ha a család nehezen is szakít erre időt, egy évben egyszer kétszer –ami nem sok- az én látogatásom enyhítheti a magányt.

Én: Sokkal egyszerűbbnek gondoltam a feladatodat, köszönöm, hogy beavattál.

Budapest, 2018. június 28.

Tánczos Imre